USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu a soudce zpravodaje JUDr. Tomáše Langáška, soudce JUDr. Petra Průchy a soudkyně Mgr. Jany Brothánkové v právní věci navrhovatele: **J. Ú.**, zastoupeného JUDr. Zuzanou Krutskou, advokátkou, se sídlem Koubkova 13, 120 00 Praha 2, proti odpůrci: **město Špindlerův Mlýn**, se sídlem Svatopetrská 173, 543 51 Špindlerův Mlýn, za účasti obchodní společnosti **Estate Grand s. r. o.**, se sídlem Vladislavova 1390/17, 110 00 Praha 1, týkající se návrhu na zrušení části opatření obecné povahy – územního plánu Špindlerův Mlýn, schváleného na 11. zasedání zastupitelstva města Špindlerův Mlýn ze dne 15. listopadu 2011, usnesením č. 8/11/2011 – Z, v řízení o kasační stížnosti navrhovatele proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 16. června 2017, č. j. 30 A 1/2013 - 337,

takto:

I. Kasační stížnost navrhovatele **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Navrhovateli **se vrací** zaplacený soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5.000 Kč, který mu bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám zástupkyně navrhovatele JUDr. Zuzany Krutské, advokátky, se sídlem Koubkova 13, 120 00 Praha 2, do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

[1] Podstatou případu, který se před Nejvyšším správním soudem ocitá již potřetí, je nesouhlas navrhovatele s tím, jakým způsobem odpůrce, město Špindlerův Mlýn, omezil využití navrhovatelova pozemku ve svém územním plánu. Navrhovatel vlastní pozemek p. č. X v k. ú. Š. M. (není-li dále uvedeno jinak, míní se toto katastrální území). Navrhovatel napadl u Krajského soudu v Hradci Králové (dále též „krajský soud“) územní plán odpůrce, města Špindlerův Mlýn (dále též „územní plán“), který nabyl účinnosti dne 1. prosince 2011. V předchozím územním plánu města Špindlerův Mlýn byl navrhovatelův pozemek zařazen do funkční zóny č. III – komerčně rezidenční, ve které bylo možné umísťovat mj. stavby pro bydlení, stavby pro ubytování a stavby občanské vybavenosti. Napadený územní plán však tento pozemek zahrnul do funkční plochy KO – ostatní

krajinná zeleň, ve které lze umísťovat pouze travní porosty, stromořadí, remízy, keřové pláště, břehové porosty vodotečí a vodních ploch, účelové komunikace, pěší cesty a cyklistické a jezdecké stezky, včelíny, včelnice a dočasné oplocování pozemků s mladou výsadbou za účelem jejich ochrany. Navrhovatel se tímto zařazením cítil dotčen ve svém vlastnickém právu.

[2] Krajský soud na základě podaného návrhu v prvém řízení napadený územní plán jako opatření obecné povahy zrušil v té části, která se týká pozemku navrhovatele. Své rozhodnutí opřel zejména o fakt, že odpůrce neodůvodnil dostatečně změnu funkčního využití plochy, v níž se nachází pozemek navrhovatele, oproti předchozímu územnímu plánu. Krajský soud připustil, že navrhovatel byl v průběhu procedury zpracování územního plánu nečinný, když proti jeho konceptu ani návrhu neuplatnil žádné námitky. Konstatoval však, že vzhledem k zásadní změně ve způsobu využití pozemku oproti předchozímu územnímu plánu měl navrhovatel i tak právo seznat důvody provedené změny přímo z textové části územního plánu, respektive z jeho odůvodnění.

[3] Nejvyšší správní soud na základě kasační stížnosti odpůrce uvedený rozsudek krajského soudu zrušil svým rozsudkem ze dne 13. května 2014, č. j. 6 Aos 3/2013 - 29. Zde Nejvyšší správní soud vyslovil názor, že nelze pomíjet procesní pasivitu stěžovatele během přípravy územního plánu. Bez toho, že by odpůrce dostal na základě podané námitky či připomínky možnost provést konkrétní zdůvodnění určité odlišnosti, nemůže soud z pouhé existence této odlišnosti bez dalšího dovozovat libovůli či nerovné zacházení s vlastníky pozemků. Z toho pak vyplývaly i pokyny, jež pro řízení o návrhu Nejvyšší správní soud směřoval vůči krajskému soudu: „*Krajský soud, vázán vysloveným právním názorem Nejvyššího správního soudu, posoudí návrh na zrušení části územního plánu města Špindlerův Mlýn znovu. Přitom vyjde zejména z toho, jaké důvody zapříčinily procesní pasivitu stěžovatele během procesu přípravy územního plánu. Jestliže tyto důvody nebudou prokazatelně vyplývat z objektivních okolností nezávislých na vůli navrhovatele, resp. z nezákonného postupu odpůrce během přípravy územního plánu, pak krajský soud vyhoví návrhu pouze v případě, že shledá konkrétní porušení kogentních procesních či hmotněprávních norem chránících zásadní veřejné zájmy, které stěžejním způsobem předurčují proces přijímání a obsah opatření obecné povahy.*“

[4] Krajský soud v Hradci Králové poté o podaném návrhu rozhodl znovu rozsudkem, opět mu vyhověl a územní plán odpůrce podruhé v napadené části zrušil. Krajský soud provedl ve věci dne 9. června 2015 nové ústní jednání a ze zjištěných skutečností nově dovodil, že navrhovatel nebyl v průběhu pořizování územního plánu zcela pasivní. Tento svůj závěr založil na dvou úvahách. Jednak vyšel z toho, že Městský úřad Špindlerův Mlýn, jako pořizovatel územního plánu, musel vědět o zájmu navrhovatele využít svůj pozemek způsobem neslučitelným s řešením uvedené parcely v novém územním plánu. Od roku 2007 totiž vedl jako stavební úřad řízení o žádosti navrhovatele na umístění rodinného domu na pozemku p. č. X. Nemohl tudíž vycházet z toho, že navrhovatel je srozuměn se změnou funkčního využití svého pozemku v novém územním plánu jen proto, že navrhovatel neuplatnil formálně námitky proti územnímu plánu podle § 52 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů. Navíc ale krajský soud dovodil, že navrhovatel ve skutečnosti námitky proti územnímu plánu uplatnil. Mělo se tak stát podáním učiněným dne 4. března 2011 označeným jako „*Žádost o stanovisko pořizovatele územního plánu, resp.regulačního*

plánu centra města Špindlerův Mlýn, s ohledem na žádost, probíhajícího řízení stavby rodinného domu manželů Útratových na pozemku č. parc. 15/13 k. ú. Špindlerův Mlýn".

[5] I druhý rozsudek krajského soudu zrušil Nejvyšší správní soud na základě kasační stížnosti odpůrce, a to rozsudkem ze dne 25. listopadu 2015, č. j. 6 As 176/2015 - 31. Krajský soud podle názoru Nejvyššího správního soudu nedostál zásadě nestrannosti a předvídatelnosti soudního rozhodování. Své rozhodnutí totiž založil na tom, že navrhovatel uplatnil proti návrhu územního plánu řádně námitky (což navrhovatel v žádném ze svých podání netvrdil), aniž by před vydáním svého rozsudku oslovil odpůrce a umožnil mu vyjádřit se k této (nové) uvažované právní kvalifikaci. Nejvyšší správní soud navíc dospěl k závěru, že navrhovatelovo podání vzhledem k časovým souvislostem i k jeho obsahu nelze považovat za uplatnění námitek vůči konkrétnímu upravenému a projednanému návrhu územního plánu ve smyslu § 52 stavebního zákona ve znění platném v rozhodné době. Nejvyšší správní soud odmítl též aprobovat úvahu krajského soudu o tom, že stěžovatel měl začlenění navrhovatelova pozemku do dané plochy v územním plánu blíže odůvodnit proto, že z územního řízení mu byl znám navrhovatelův záměr realizovat na svém pozemku stavbu rodinného domu. Podle Nejvyššího správního soudu nelze po zpracovateli chtít, aby bral v úvahu pouze předpokládaný nesouhlas s určitých vlastníků pozemků s návrhem územního plánu a nutně za ně tedy i domýšlel konkrétní námitky, jež by mohli vznést a hypoteticky se s nimi vypořádávat.

[6] Krajský soud po zrušení svého druhého rozhodnutí pokračoval v řízení a vydal ve věci třetí rozsudek (označený v návětí), kterým návrh zamítl. Po obsáhlé citaci odůvodnění výše citovaného kasačního rozsudku zdejšího soudu č. j. 6 As 176/2015 - 31 krajský soud uzavřel: *„Navrhovatel neuvedl žádnou novou takovou skutečnost, z níž by bylo možno objektivně dovozovat a zároveň ‚omlouvat' jeho pasivitu. Vysvětloval ji totiž nadále úkony učiněnými v rámci řízení o umístění a povolení stavby rodinného domu, tedy v podstatě týmiž argumenty, jako krajský soud v předchozím zrušeném rozsudku. Ty ale Nejvyšší správní soud neakceptoval. ... Na této skutečnosti nemůže nic změnit ani okolnost, že byl údajně vedoucím stavebního úřadu informován o tom, že se změna jeho pozemku netýká, a že proto neměl důvod sledovat úřední desku. I kdyby tomu tak bylo, tak ani to by nemohlo být pro rozhodnutí relevantní, neboť dotčená veřejnost uplatňuje své námitky a připomínky v procesu tvorby územního plánu způsoby stanovenými ve stavebním zákoně, nikoliv jiným způsobem. ... V takovém případě ale navrhovatel ztratil i nárok na to, aby se územní plán ve svém odůvodnění konkrétně vypořádal se změnou funkčního využití předmětného pozemku, respektive plochy, v němž se nachází. Za tohoto stavu se krajský soud nemohl zabývat ani údajnými nesprávnostmi přijatého řešení.*" Právě tento rozsudek nyní napadá kasační stížností navrhovatel (dále též „stěžovatel").

[7] V odůvodnění své kasační stížnosti ze dne 31. července 2017 stěžovatel věcně polemizuje výhradně jen s odůvodněními výše citovaných rozsudků č. j. 6 Aos 3/2013 - 29 a 6 As 176/2015 - 31, jimiž Nejvyšší správní soud zrušil předchozí rozsudky Krajského soudu v Hradci Králové, v nichž dal původně krajský soud stěžovateli za pravdu. Podle stěžovatele Nejvyšší správní soud dospěl ve svých rozsudcích k nesprávnému závěru, že odpůrce by byl povinen vypořádat se s jeho námitkami proti správnosti (proporcionalitě) řešení zvoleného v návrhu územního plánu, jež stěžovatel nevznesl v procesu pořizování územního plánu, jen za podmínky, že by mu v jejich včasném uplatnění bránily objektivní

okolnosti. Nejvyšší správní soud měl podle stěžovatele vzít v úvahu jeho dobrou víru založenou na tom, že vedoucí stavebního úřadu měl stěžovatele ústně ujistit o tom, že změna územního plánu se jeho pozemku nedotkne, proto stěžovatel proces pořizování územního plánu nesledoval. Stěžovatel tedy netvrdí, že se krajský soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu, právě naopak – následování tohoto závazného právního názoru je zjevně předmětem jeho nesouhlasu s napadeným rozsudkem. Taková kasační stížnost je ovšem nepřípustná podle § 104 odst. 3 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."). Byť nejde o opakovanou kasační stížnost téhož účastníka řízení, z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je aplikovatelný i ve vztahu k účastníku řízení, který dosud v řízení kasační stížnost nepodal, v případě, kdy by tento účastník brojil proti závěrům krajského soudu, které jsou výsledkem aplikace právního názoru Nejvyššího správního soudu v předcházejícím zrušujícím rozsudku: „*Ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. limituje přípustnost kasační stížnosti ve vztahu k otázkám již dříve v téže věci Nejvyšším správním soudem závazně posouzeným*" (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. března 2011, č. j. 1 As 79/2009 - 165). Přesně taková situace nastala v tomto případě.

[8] Nejvyššímu správnímu soudu proto nezbylo, než podanou kasační stížnost pro nepřípustnost podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. odmítnout. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo návrh odmítnut.

[9] Stěžovatel v řízení o kasační stížnosti uhradil soudní poplatek ve výši 5.000 Kč. Podle § 10 odst. 3 *in fine* zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, soud vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek, byl-li návrh na zahájení řízení před prvním jednáním odmítnut. Proto Nejvyšší správní soud ve výroku III tohoto rozsudku rozhodl o vrácení soudního poplatku stěžovateli k rukám jeho právní zástupkyně, a to ve lhůtě podle § 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. srpna 2017

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu